

Eu

Ștefan Doroftei Doimneanu

Când cade-o stea în marea mea de riduri
Și-mi picură căință-n rugămintे
Pe frunte-mi zboară stoluri mari de gânduri
Și toate se rotesc printre cuvinte.

Prin galaxii de suflet port stindardul
Iubirii, promulgată-n legi nescrise,
Pe-alei de vers se plimbă bulevardul
Rătăcitor prin parcuri necuprinse.

Sunt un atom în drum spre neființă
Pe vorbe-mi pun silabe înstelate,
Pășesc prin versul liric cu credință
Și-mi fac din stihuri și cuvânt palate.

Prin ziua nopții ce-noptează-n ziuă
Rodesc poeme ce mustesc de viață,
În clipele bolnave când mă plouă
Tăcerea mă preface-n crin de gheață.

Am roze-n poezii și meri în floare
Când mă privesc prin primăveri boeme,
Am sânge în cuvinte arzătoare
Când lacrima-mi se scurge prin poeme.

Mă recuplez la lumea din cuvinte
Cu spirit-mi hoinar prin hărnicie,
Și-i pun și timpului ceva veșminte
Din pana mea în drum spre veșnicie.

06.04.2018